

"Letos morja ne bo!"

Vprašujoče užaloščen Sabinin pogled me je skoraj pripravil do tega, da bi se ugriznil v jezik. A za "backup" sem imel že pripravljen prefinjen govor o lepotah, zanimivostih, prednostih, ki naj bi jeziček na tehtnici prevesile na mojo, se pravi celinsko stran.

Ne bi se rad ponavljal o večmesečnih pripravah na "vagabundiranje", ki so seveda stalnica. Sidro in dva bicikla sva dvignila ob štirinajsti uri in se "pet čez dvanajsto" že vrnila na izhodišče zaradi zamenjave akumulatorja, ki je dokončno spustil dušo in po strokovnih ugotovitvah žalostno končal v kratkem stiku.

"No lepa reč", sem si mislil in se takoj potolažil – nesrečen začetek, srečnejši konec.

Da bi se izognila karavanškem "haraču", sva zares začela v Italiji, točneje v Trbižu in nato hop v Avstrijo. Internetni podatki so namreč kazali, da je na senčni strani Alp cenejša "župca" za "najinega" zvestega Ducatija, ki se počasi a zanesljivo spreminja v perpetuum mobile. Tako bo italijanski Fiat drugi, ki si bo lastil ta "patent". Prvi so seveda Francozi, a do tistega trenutka to nisem vedel in ob ščepcu potrpežljivosti bom mojima dvema bralcema "napravo" v drugem delu prostega spisa tudi opisal.

Proti Tirolski sva napredovala ob reki Gail, natočila do roba v Lienzu ter se k večernem počitku spravila v Dobbiacu v "camper friendly" Italiji. Po večerji sva šla na ogled mesta in ob tem ugotovila, da so tukajšnji Italijani po stilu, načinu življenja, urejenosti, pravzaprav pravi "Avstrijci" in se ob trdi temi vrnila v kamper. Sabina se je nato zakopala v leposlovje, jaz pa sem privlekel na dan bukvo o vinskih cestah Evrope (hvala Giovanni) in si zadovoljno mel roke.

Prvi atrakciji za Sabino pri Curon-Venosti sva se že bližala ob dinamični vožnji po dolini Bolzana. Zavila sva desno v dolino Venoste, kjer je pravi jabolčni rajski vrt. Toliko nasadov "japčkov" v življenju še nisem videl, in če že kje, potem bi moral Steve Jobs podružnico Applu odpreti kar tam.

Resia

Curon

V Venosti sva kosila. Lepa krožna pot, ki se vije okrog akumulacijskega jezera, je bila kot nalašč za "pretegovanje" pedal najinih biciklov.

Odpeljala sva se naproti potopljeni cerkvi, katere zvonik še vedno gleda iz vode, kar je glavna atrakcija za turiste.

Na obali je postavljena še maketa stanja pred poplavo in kratek povzetek zgodovinskega dogajanja v dolini.

Ker sva bila namenjena spati drugje, sva izvedla premik in se zabarikadirala na parkirišču pred vasico Stelvio. Jaz seveda ne bi bil Icko v kolikor ne bi hotel takoj ob prispetju v Stelvio dodobra izkoristiti večerne svetlobe, zato sem jo mahnil na foto potep po vasi.

Ob zaključenem *touru* pa sem ob kamperju naletel na skoraj mladoletnega "komercialista/trgovskega potnika" sumljivega porekla in barve, ki je iz ogromne potovalke že navlekel slabo goro "cot" in jih za "kao male pare" poizkušal prodati Sabini. Prestrašen in skrb vzbujač pogled mi je dal vedeti, da je treba "gospodiča" na lep način odsloviti. Komaj sem ga prepričal, da ne misliva nič kupiti in prav počasi ter nejevoljno je "basal" robo nazaj v potovalko.

Seveda sem bil v Sabininih očeh vsega kriv jaz, ker jo vedno pustim samo. Vendar se zdi, da v njenem besednem zakladu ni besede "ne", zato sem mukoma požrl slino in že razmišljal, kako bom to šibkost vsaj malo izkoristil.

Ponoči naju je uspavalo škrabljanje dežja, jutro pa je že dvigovalo sivkaste meglice proti modremu nebu. V že dodobra prebujeni vasi sem nabavil kruh in veselo odkorakal zajtrku naproti.

Kot sta bralca verjetno že uganila, naju je pot vodila čez prelaz Stelvio. Špagetasto navita cesta, ki se je vila po pobočju, se mi je zdela prav imponantna. Odločitvi za to traso pa se gre zahvaliti seveda tudi oddaji Top Gear in fenomenalnemu Jeremyu Clarcksonu.

Prelaz Stelvio

Zagrizla sva v hrib. Prometa je bilo kar precej, še največ pa motoristov in kolesarjev.

Do vrha sva se dvakrat ustavila in uživala v razgledu. Skoraj z vsakim ovinkom se je temperatura spuščala, kar je blagodejno vplivalo na počutje Ducatija, Sabina pa je že brskala po predalih in nama pripravljala vetrovki.

Na vrhu je bil pravi živ žav. Kolesarji, motoristi, turisti z minibusi, ogromno oldtimerjev in pa seveda obvezni štanti z brat-wurste in zeljem.

Po dobri uri postanka naju je vabil Livigno.

"Hribovska" vasica v odrezani dolini, ki se je izvila iz davčnih krempljev, je podobno kot Andorra "duty free" raj. Ker sva bila "tehničnoaudiovizualno" popolno opremljena, me je pritegnila le špecerija in pa seveda naftni derivati, katerega liter se je dalo dobiti po 0,66€. Z Ducatijem sva si pošteno privoščila, za zalogo pa sem mu obljubil tudi dodatno 25l plastenko.

Bralca v centru Livigna zastonj najbrž ne bosta spala. No nama je vseeno uspelo, kajti nek diskont je samo za en dan ponujal akcijo *free* parkiranja v kolikor nakupiš robo v njihovi trgovini. Parmezan, švicarske čokolade in 6dcl steklenice Nastro Azzurra so dopolnile že tako nabasane shrambe v kamperju, račun pa je pomembno končal kot dokazilo na vetrobranskem steklu.

"Zakurblala" sva bicikle in hajd po dolini.

Hiša v Livignu

Dolina je turistično obiskana skozi celo leto (zimski užitki), veliko pa je tudi enodnevnih izletnikov, ki se oskrbujejo s takšnimi ali drugačnimi dobrinami v njihovih trgovinicah. Kajti velikih *šoping* centrov ni, so pa dodobra izkoristili vse, četudi najmanjše prostorčke v njihovih, praviloma vsaj par sto let, starih lesenih hiškah.

Dolina se zaključi z akumulacijskim jezerom, bralca pa bosta imela na voljo dva izhoda, enega v Švico in drugega skozi plačljiv enosmerni tunel v "*Švico*". Midva sva bila namenjena nazaj v Italijo proti Sondriu, zato sva morala čez Bernina pass v dolino.

Sreča, da je Švica prav to leto vstopila v Schengensko območje, zato sem si prihranil izpuščaje, ki jih dobivam ob misli na mejne organe že iz časa rajnke in zdi se da malo manj rajnke nam države.

Pot do Torina je vedno enako dolgočasna. Izbral sem odcep pri Susi desno in spet sva plezala, le da tokrat proti Franciji.

Jezero Mont Cenis, ki je pravtako akumulacijsko, je bilo predvideno kot postojanka za nočitev.

Množica Kamperistov, ki tramoma prihajajo tja, se je začela pojavljati že pred jezom.

Na Sabinin komentar, da pod jezom pa že ne bo spala, sem se samo nasmehnil. Katastrofalni scenariji iz holywoodskih "limonad" pač delajo svoje in zavoljo miru v hiši (kamperju) sem našel lep prostor skoraj tik ob jezeru.

Prostora je ogromno in bralca bosta lahko tudi šotorila, v kolikor jima bo tako povšeči.

Mont Cenis

V Aix-les-bainsu, v katerega sva prispela mimo Chambérya, sva bila že večkrat. Standardno mesto pa naju je tudi že čakalo. Oskrbela sva se z vodo in mirno prenočila.

Pravi del glavnega potovanja se je začel v pokrajini jezerc Ain, točneje v mestu Chatillon sur Chalaronne. Maketa mesta - železnice, ki se tu nahaja, je poleg ogromne starodavne tržnice seveda ogleda vredna.

Soočila pa sva se s francosko-avgustovskim problemom dopustov. Veliko trgovin, butikov in ostalih prodajaln po centrih mest je zaprtih. Tiste ki delujejo, pa se odpirajo in zapirajo v vseh mogočih časovnih obdobjih. Zato se mi zdi, da bi bil Julij mogoče primernejši mesec za potovanje.

Na starejši avstralski par sva naletela v mestu Louhans.

"Izrentala" sta barko visoko na severu in bila z njo namenjena v Cannes. Na voljo sta imela več mesecev in pomislil sem, da bi tudi meni prijal tak način potovanja. Navkljub popolni opremi na barki, sta spraševala po kakšni dobri restavraciji, a novinca kot sva bila, jima nisva mogla kaj prida svetovati in pomagati. Opozorila sva jih lahko le na čudne "odpiralne" ure in jima zaželela ugodno potovanje.

Louhans

V mestu Dole je v bistvu začetek kanala Du Rhone, ki vodi proti Alzaciji, točneje malo ven iz mesta Mulhouse. Tu sva se lepo ugnezdila poleg glavnega *porta* in se odpravila na potep.

Mesto z ogromno katedralo in bolj kot ne tipičnim glavnim trgom je lepo preprejeno s kanali, obilica trgovin in restavracij pa dodaja svoj čar utripu življenja.

Po kosilu sva se spravila k balinanju (hvala Giovanni že drugič) in hitro dobila posnemovalce starejših letnikov, ki so bili seveda bolj izkušeni in kakopak tudi glasnejši od naju. Čudno se nama je zdelo le, da je zvečer, ko sva se odpravila v "lajf", vrvež ponehal in ob še kako človeški večerni uri sva naletela le na osamljene sprehajalce kot sva bila sama.

Dole(HDR)

Naslednje jutro se nama začelo kar zgodaj, zato sva se odločila, da bova zajtrkovala nekje ob poti in Pesmes se nama je že s ceste zazdela idealna vasica za polnjenje želodčkov.

Naletela sva na skupino treh nizozemskih mladih družin, ki so ravno lezli iz kamperjev starejše izdelave in zaspano mežikali v sonce.

Ob zajtrku tik ob reki sva opazovala družinsko idilo očeta in malega sinka na skupnem ribolovu. Mali se je zdel potrpežljiv in kaj hitro mu je bil trud poplačan. Na splošno se mi zdi presenetljivo veliko rib ter kakopak tudi ribičev v francoskih vodah.

Najin namen tistega dne je bil, da se "prišlepava" v Alzacijo, zato sva si v Portu sur Saone le s kosilom privezala dušo, na hitro opazila le bazen s tobogani, ki pa je imel to posebnost, da je bil namenjen le za otroke. Vstopnina je bila simbolična 1,5€. Otroci so razposajeno razgrajali, starši pa so zasedli ležalnike pod senčniki, motrili otroke, brali ali preprosto lenarili.

V Vesoulu sem za 0,95€ dotočil "čorbo" (hvala Leclerc) in preko Belforta, mimo Mulhousea sva proti večeru že uživala med alzaškimi vinogradi. Za spanje prijeten se nama je zdel Orschwihr, ki ima tudi status *vilage fleuri*.

Ne vem, če sem v katerem od prejšnjih prostih spisov že omenil, da *vilage fleuri* označuje vasice, katere lepo skrbijo za okolico in javno podobo.

Eguisheim

Pod tablo *vilage fleuri* se vedno nahaja določeno število rdečih cvetov, ki naj bi pomenili lestvico ocene. Mislim, da gre zadeva od ena do pet, no zdi pa se mi, da pet cvetov še nisem videl, zato sumim, da so kritiki podeljevanja kar strogi.

In če je kje skupek vasic s to oznako najpogostejši, je to brez dvoma Alzacija.

Eguisheim

Alzacija je velika "dolina", ki se nahaja skoraj v smeri sever-jug in se razteza od Basela v Švici preko Strasbourga in Haguenaua do nemške meje. Na kratko bi lahko rekel, da je to Nemčija, ki je padla v francoske roke. O tem pričajo tudi prebivalci in okolje, ki je izjemno pro-nemško, red in disciplino pa je mogoče opaziti na vsakem koraku. Vasice so podobne risankam iz Asterixa, v bistvu prave cvetličarne na prostem in mislim, da je turizem poleg vinogradništva prevladujoča dejavnost v regiji. Popotovanje po alzaških vinskih cestah toplo priporočam in verjamem, da bosta bralca, tako kot midva, več kot navdušena.

Turckheim

Riquewihr

Eguisheim

"idila" Turckheima

Po dnevu, ki sva ga preživela v Colmarju, sva Turckheim naključno izbrala za spanje, a dobila veliko več kot le mesto za prenočitev. Ob večernem "šnofanju" po vasi so naju razveselili plakati o hudi zabavi, ki naj bi se dogajala naslednjega dne.

Šlo je za tradicionalno fešto vina, ki se dogaja prvi vikend v avgustu (vsaj tako se mi zdi, bralca lahko preverita google).

folklor Turckheim

Dan se je prevesil že v precej pozen večer in midva sva omagala okrog polnoči.

Zabava, ki je bila mimogrede napovedana kar za dva dni, pa ni kazala znakov pojenjevanja.

Prevladovalo pa je vedno bolj mlado občinstvo in sumila sva, da zna biti noč morda nemirna, kajti vino je teklo v potokih.

No, skrb se je zjutraj izkazala za neupravičeno. Preživela sva mirno noč, le nekaj praznih steklenic ter ostanki večerje tu in tam za kakim grmom so nemo pričali o veličini dogodka prejšnjega dne. Bil pa je že čas za nadaljevanje turneje.

Priprave za fešto so se začele že zjutraj, gostinci so pripravljali menije, urejali zunanje vrtove, postavljali odre, uradno pa je zadeva štartala ob trinajsti uri.

Vstopnina, ki so jo kasneje pobirali, je za nameček navrgla še konzumacijo, (buteljko vina) in kaj kmalu je zabava, ki se je razvijala, dobila svoj "pravi čar".

Več prireditev, ki so se dogajale na različnih prizoriščih in lokacijah, je ponujalo za vsakogar nekaj. Folklor, pihalni orkester, mladinske skupine, rock bandi so zabavali staro in mlado.

Za varnost in morebitno "ambulantno" posredovanje je bilo dobro poskrbljeno.

folklor Turckheim

Turckheim

Kaysersberg(HDR)

Strasbourg

Ker sva imela namen prečesati še Šampanjo, sva vedela, da se nama čas v Alzaciji izteka.

Strasbourg je bil zadnja postaja v "nemški Franciji".

Moderno,staro-novo mesto ni kar tako prestolnica pomembnih institucij Evropske unije.

Prekrasno gotsko katedralo in vrvež, ki se ustvarja okoli nje, sva občutila kar s kolesarskim izletom.

Občutek sem imel, da je kolesar v Strasbourgu kralj, kajti med čakanjem pri rdečem semaforju je večina drugih kolesarjev vozila kar skozi rdečo, v kolikor pa je kakšnemu nadobudnemu šoferju le dvignilo "pokrov" pa je bil deležen srepih pogledov, v enem izmed primerov tudi iztegnjenega sredinca.

Četrto *Petit France* si bralca lahko ogledata tudi iz ladjic s steklenimi strehami, ki krožijo po številnih kanalih, ki prepredajo mesto.

Naju je ujela poletna nevihta in vsaj malo osvežila ozračje, ki je bilo tistega avgustovskega dne doobra pregreto.

Prebivalci in turisti so se v trenutku poskrili, a takoj ko so se zadnje kaplje odcejale z mogočnih dreves so znova preplavili ulice.

Z lahkoto bi ostala še več dni, a dežela zlatih mehurčkov naju je vabila in obetala dostojno nadaljevanje alzaške vinorodne pokrajine.

Šampaniji na proti